

- 1 ובזמן הגלות גופא - תכלית הירידה, כאשר "החושך יכסה ארץ"⁴⁷, עד לחושך כפול ומכופל דעקבתא
2 דמשיחא,
- 3 הן בארץ ישראל - שגם שם ישנו ענין הגלות, וכפי שאומרים בתפילת העמידה [שבה צריכים להזהר
4 בתכלית שכל דבר יהיה בתכלית האמת] דימי המועדים: "ומפני חטאינו גלינו מארצנו", ועל-אחת-כמה-
5 וכמה בחוץ לארץ - מקום הגלות כפשוטו.
- 6 ועל זה באה ההוראה הנלמדת מ"פרה אדומה":
- 7 לא זו בלבד שהירידה דומן הגלות אינה פועלת חלישות חסוּשֵׁלוֹם בעבודתו של יהודי, אלא אדרבה:
8 ירידה זו מביאה אותו לידי עילוי גדול ביותר, באופן של אתהפכא חשוכא לנהורא, כך שדווקא על-ידי
9 הירידה ד"מחוץ למחנה" (כללות ירידת הגלות), באים לתכלית העילוי - "אל נוכח פני אוהל מועד".
- 10 ז. אמנם, עדיין יש מקום לטעון, שהעילוי שנפעל על-ידי "פרה אדומה" (שעל-ידי הירידה למטה
11 מטה ביותר באים לתכלית העילוי) שייך רק כאשר היתה עבודת ההקרבה דפרה אדומה בפועל ממש,
12 בזמן שבית המקדש היה קיים, ועל-ידי סגן כהן גדול דוקא - מה-שאינ-כן בזמן הגלות כו'.
13 והמענה לזה - בפשטות:
- 14 בנוגע לענינים הקשורים עם בית המקדש ("וזהו אל נוכח פני אוהל מועד") - הנה אף-על-פי שבית
15 המקדש הגשמי חרב, הרי בית המקדש הרוחני, ועל-אחת-כמה-וכמה "פני אוהל מועד", ישנו בתכלית
16 השלימות גם בזמן הגלות. ולכן, יכולים להיות כל עניני העבודה דפרה אדומה (ברוחניות הענינים) - גם
17 בזמן הזה.
- 18 ובנוגע לסגן כהן גדול - הנה: אודות כל אחד ואחד מישראל נאמר - בעת מתן תורה - "ואתם תהיו
19 לי ממלכת כהנים"⁴⁸. ואיתא בפירוש בעל הטורים⁴⁹ (בשם מדרשי חכמינו ז"ל⁵⁰) ש"ממלכת כהנים"
20 פירושו - כהנים גדולים. ומכיון שקדושה אינה זהה ממקומה⁵¹, מובן, שמעלה זו נשארה אצל בני ישראל
21 גם לאחר מתן תורה, לעד ולעולמי עולמים. ואפילו כאשר ענין זה הוא בהעלם - הרי יש בו על-כל-פנים
22 את העילוי ד"סגן כהן גדול", שהוא בא במקומו של הכהן-גדול, וגם כאשר הכהן-גדול עובד עבודתו -
23 תפקידו של ה"סגן" הוא לסייע לו בעבודתו (כפי שמצינו במשנה דמסכת תמיד⁵²).
- 24 ונמצא, שגם בזמן הזה יכול כל אחד ואחד מישראל לעסוק בעבודה (הרוחנית) דפרה אדומה - על-ידי
25 בחינת "סגן כהן גדול" שבנפשו.
- 26 וכפי שמצינו בנוגע לכללות עבודת הקרבנות, שענין זה ישנו (ברוחניות) גם בזמן הגלות - כמאמר
27 רבותינו ז"ל⁵³ "תפילות כנגד תמידין תקנום", שבהם כלולים כל עניני הקרבנות, שהרי תמיד של שחר
28 הוא התחלת ופתיחת כל הקרבנות, ותמיד של בין הערביים - סיום וחותם כל הקרבנות⁵⁴,
- 29 ואדרבה - קלקלתנו זוהי תקנתנו⁵⁵, היינו, שבעבודה הרוחנית דקרבנות בזמן הגלות ישנו עילוי לגבי
30 הקרבת הקרבנות כפשוטם בזמן שבית המקדש היה קיים:
- 31 הקרבת הקרבנות כפשוטה היתה נעשית על-ידי כהנים דוקא, ואילו לויים וישראלים - לא היו יכולים
32 להקריב קרבנות, כי "לויים בדוכנם וישראל במעמדם". מה-שאינ-כן בזמן הזה - נעשית עבודת הקרבנות
33 (ברוחניות) על-ידי כל אחד ואחד מישראל, לא רק כהן, אלא גם לוי וישראל, ואפילו "טף", וכן "נשים"
34 - שחייבות בתפילה אחת על-כל-פנים [מבלי להיכנס לשקלא-וטריא⁵⁶ אודות פרטי התפילות כו'],

והזמן שניהם הם נקראים בבחינה א'.

(47) ישע"י ס, ב.

(48) יתרו יט, ו.

(49) עה"פ שם.

(50) ראה אגדת בראשית פע"ט [פ], ומכילתא עה"פ.

(51) ראה ע"ח שער ד' פ"ג. של"ד פ"ג. של"ה פ"א. אגה"ק

ביאור לסי' ז"ך.

(52) פ"ז מ"ג.

(53) ראה ברכות כו, ב.

(54) פסחים נח, א"ב. וש"נ. רמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"א

ה"ג. הובא בפרש"י עה"ת צו ו, ה.

(55) ע"ד ל' חז"ל - שבת פ, ב. ירושלמי תענית פ"ב הי"א.

(56) ראה שו"ע אדה"ז או"ח סק"ו ס"ב.